

Dansen op het Volkerak – 29 juni 2013.

Hoera! Eerste dag van de vakantie; voor mij toch. Na enkele drukke en hectische weken op school, stond deze dag in mijn agenda om eens even lekker uit te waaien.

Om 9 uur stonden we met vijf klaar om te vertrekken: Ferre, Marc, Ludo, Robby en ik. Met vier boten op mijn aanhangwagen en Robby's zwarte kajak op zijn dak reden we naar De Heen. Daar hebben we al vele jaren een prima instapplaats voor een tocht op de

Roosendaalse en Steenbergse Vliet als je buiten de haven rechts draait of naar het Volkerak als je dan links draait. Wij draaiden deze keer naar links. Meteen voelden we dat de wind tegen stond. Op de Vliet zelf gaf dat kleine, onschuldige golfjes die wat beweging brachten. Eenmaal door de openstaande sluis Beneden-Sas op het Volkerak waren die golfjes golven geworden die uiteenspatten op je kajak en je lekker verfristen. Hoewel, zo warm was het nu ook weer niet.

We moesten het vaarwater van de Schelde-Rijnverbinding oversteken en daarvoor heb je echt wel vele ogen nodig. Die binnenschepen stomen met een enorme vaart door het water en we moesten enkele keren wachten om ze te laten passeren. Buiten de wind zorgen deze schepen ook voor golven. Maar die kwamen dan van alle kanten. Daardoor schommelden we in onze kajakjes van hier naar daar en het was belangrijk om erg attent die golven te 'lezen' om niet

omgekieperd te worden. Ludo was er toch niet helemaal gerust op en bleef dicht in de buurt. Achter het eerste eilandje – uit de wind – konden we terug hergroeperen en bepalen hoe we verder zouden varen. Robby had een recente waterkaart, terwijl de mijne al van uit de jaren '80 stamt. En dat was er aan te merken. Op mijn kaart geen begrenzing waar we al dan niet mochten varen, terwijl er bij Robby heel wat rode lijntjes stonden die verboden gebied aangaven. En terwijl wij naar een volgend eilandje voeren, boog Robby af naar het midden van het meer, want wij bevonden ons in 'Verboden gebied'! Met die zwarte boot van hem en zichzelf nog eens met een zwart jasje, was hij bijna niet terug te vinden. Uiteindelijk kwamen we toch weer allemaal samen, braaf buiten het verboden gebied.

Toen we, jaren geleden, nog eens deze richting waren uitgevaren wist Ferre dat er in de uithoek, tegen de Philipsdam aan, een klein strandje was. Dat was ons doel. Maar Ferre kende die nieuwe waterkaart met al die rode lijntjes natuurlijk niet die sindsdien dit gebied tot natuurgebied hebben gemaakt.

Dus was er van een strandje geen sprake! We voeren ons vast in een hoek van het

Volkerak. De oever was te steil en volledig begroeid met riet en netels. Eén klein plekje was er vrij. Daar lag dan ook een bootje van enkele jongeren die er aan het vissen waren.

Noodgedwongen volgen we de oever terug om een uitstapplaats te vinden. Die vonden we een eind verder, waar de betegeling van de dijk tot in het water liep. We konden ons er uit onze kajak wringen, maar moesten wel uitkijken voor de ontelbare ganzenkeutels. We vonden een

propere tegel om op te zitten, het zonnetje priemde door de wolken en wij spraken gretig onze lunch aan. Robby had zelfs een voorverpakt slaatje bij en als toetje een voorverpakt aardbeientaartje. Alleen waren zijn aardbeitjes van zijn taartje geschoven. Met zijn bijgeleverd slavorkje kon hij ze terug op hun plaats brengen. Als Ferre een tocht plant, schat hij wel een aantal kilometers in, maar degenen die al eens met hem zijn meegevaren weten al dat deze kilometeraanduiding niet erg accuraat is.

Op onze picknickplaats telde de GPS al 13,5km en dan wilde Ferre ook nog eens afdraaien naar Oude Tonge vooraleer terug naar het startpunt te keren. We konden hem er gelukkig van overtuigen dit ommetje achterwege te laten.

Het was ondertussen ook al half twee en we moesten nog twee uren terugvaren. We hadden nu wind in de rug – toch min of meer – en kwamen de golven ons achterna. Maar ook nu wiebelden we van hier naar daar door de golfslag van de binnenschepen. Die voeren wel ver van ons vandaan maar het uitdeinen van die

golven deed ons dansen op het water. Om niet helemaal enkel 'heen en weer' te varen, voeren we nu door tot achter het eerste eilandje dat we 's morgens gepasseerd waren. Ook dit eiland is natuurgebied en we moesten er een eindje vandaan blijven. Het kruisen van het grote vaarwater gaf deze keer minder obstakels. Waarschijnlijk zaten we tussen twee versasbeurten in en konden we vrij ongestoord de vaargeul dwarsen. Helemaal op het einde

doemden er schepen op, die we gelukkig voor waren. Zo belandden we terug op de Vliet en kregen we weer kalm vaarwater. Midden op de kanosteiger van De Heen zat deze keer een visser. We konden er nog net naast uitstappen. De kilometerteller stond nu op 25,5 kilometer.

Na het omkleden en opladen haastten we ons naar het pannenkoekenhuis waar we ons op het terras tegoed deden aan Belgisch Bier en een echte Hollandse pannenkoek.

Heerlijk uitgewaaid en vrolijk rondgedobberd keerden we daarna terug naar Schoten.

Pol.